

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7Ek/389/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120242859
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6120242859.6

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: BEKWOODCOTE s.r.o., Odborárska 52, 831 03 Bratislava - Nové Mesto, IČO: 31364951, zast. Právny dom - advokáti, s.r.o., Dlhá 2, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 36857793, proti povinnému: Q. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXXX/XX, XXX XX Q., zast.: Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Barát, s.r.o., Školská 3, 949 01 Nitra, IČO: 36 868 639, o vymoženie 32.000,79 Eur s prísl., zmluvnej pokuty a trov exekúcie, v exekúcii vykonávanej súdnym exekútorom: Mgr. Martin Thomka, so sídlom exekútorského úradu: Pavla Mudroňa 483/28, 036 01 Martin, IČO: 42218373, pod sp. zn. 366EX 172/20, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/389/2020 zo dňa 6. októbra 2020, takto

rozhodol:

I. Výrok II. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/389/2020 zo dňa 6. októbra 2020 mení tak, že oprávnenému voči povinnému priznáva nárok na náhradu trov konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie v sume 312,48 EUR, ktoré budú v prospech oprávneného vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie

II. V prevyšujúcej časti sťažnosť povinného zamietá.

III. Návrh povinného na prerušenie konania zamietá.

IV. Oprávnenému voči povinnému priznáva nárok na náhradu trov konania o sťažnosti v sume 312,48 EUR, ktoré budú v prospech oprávneného vymáhané v tomto exekučnom konaní na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/1081/2019 zo dňa 11. decembra 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a oprávnenému priznal nárok na náhradu výdavkov na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie za jeden úkon právnej služby v sume 320,45 Eur (vrátane DPH), ktoré budú vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

2. Vychádzal zo zistenia, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 19.02.2020 domáhal od povinného vymoženiu 32.000,79 EUR istiny s príslušenstvom, na základe exekučného titulu, Rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcom JUDr. Petrom Škrabákom, advokátom, Skuteckého 30, 974 01 Banská Bystrica, sp. zn. RK2019/007, zo dňa 26.11.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.12.2019 a vykonateľnosť dňa 30.12.2019. Súd po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie dňa 30.03.2020 poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora Mgr. Martina Thomku, Pavla Mudroňa 483/28, 036 01 Martin, IČO: 42218373 (ďalej len „súdny exekútor“), ktorý vedie exekúciu pod spisovou značkou 366EX 172/20.

3. Povinný podal u povereného súdneho exekútora návrh na zastavenie exekúcie, ktorý odôvodnil tým, že pohľadávka na základe rozhodcovského rozsudku primárne a výlučne smeruje voči hlavnému dlžníkovi MHMH, IČO: 47 076 054 (MHMH), a nie voči povinnému ako ručiteľovi uspokojenia tejto pohľadávky. Uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 30R/1/2019 zo dňa 26.11.2019, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 232/2019, zo dňa 02.12.2019, bolo voči spoločnosti MHMH začaté reštrukturalizačné konanie. Uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 12.12.2019, sp. zn. 30R/1/2019, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 246/2019 zo dňa 20.12.2019, bola povolená reštrukturalizácia spoločnosti MHMH (právoplatné dňa 21.12.2019). Rovnakým uznesením bola do funkcie správcu tejto spoločnosti ustanovená Mgr. Veronika Vargová, Mostná 62, 949 01 Nitra, IČO: 42 336 635, zn. S1668. V súlade s § 118 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z., došlo dňa 21.12.2019 v dôsledku povolenia reštrukturalizácie voči MHMH k prerušeniu rozhodcovského konania ešte pred tým, ako mal rozhodcovský rozsudok nadobudnúť právoplatnosť. V dôsledku prerušenia rozhodcovského konania zo zákona prestali plynúť lehoty, rozhodnutie rozhodcovského súdu - exekučný titul nie je právoplatný a ani vykonateľný, a to voči obom žalovaným v rozhodcovskom konaní v I. aj v II. rade, teda aj voči povinnému. Ďalej povinný namietal, že nikdy nepodpísal Ubezpečenie predávajúceho ako prílohu Kúpnej zmluvy uzatvorenej so spol. BEKWOODCOTE s.r.o. a zároveň osoba ručiteľa nie je v tomto dokumente dostatočne identifikovaná. Na listine - Ubezpečenie predávajúceho absentuje podpis povinného (ako povinného v II. rade), nakoľko povinný túto listinu nikdy nepodpísal. Pokiaľ sa na tejto listine, ako podkladu na vynesenie rozhodcovského rozsudku, nachádza akýkoľvek iný podpis, tak sa jedná o podpis osoby, ktorá nebola k zaviazaniu povinného nijako oprávnená. Ing. Ľubica Hojstričová nedisponovala splnomocnením na zastupovanie, podpisovanie a zaväzovanie povinného. Na Ubezpečení predávajúceho je zároveň ručiteľ nedostatočne a nesprávne identifikovaný. Na dokumente absentuje dátum narodenia a ako trvalý pobyt (vypísaný ručne) je uvedená adresa: Šrobárova 52, Trnava. Na tejto adrese povinný nikdy nemal trvalý pobyt. Túto ručiteľskú listinu považuje povinný za neplatnú a nevykonateľnú, preto podľa jeho presvedčenia nie je možné na jej podklade povinného zaviazat' k plneniu. Spochybnil aj doručenie rozhodcovského rozsudku (exekučného titulu) žalovaným v I. rade a v II. rade, ktorá skutočnosť rovnako bráni nadobudnutiu jeho právoplatnosti a vykonateľnosti.

4. Oprávnený vo svojom vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie so zastavením exekúcie nesúhlasil. Poukázal na skutočnosť, že exekučný titul je právoplatným a vykonateľným exekučným titulom len voči povinnému a nie aj voči spoločnosti MHMH s.r.o., a to práve pre prebiehajúce reštrukturalizačné konanie. Vzťah ručiteľa a hlavného dlžníka nie je považovaný za nerozlučné procesné spoločenstvo, čo vyplýva aj z rozsiahlej judikatúry. V danom prípade išlo na strane žalovaných o samostatné spoločenstvo, v ktorom išlo o samostatné práva a povinnosti, každý zo subjektov konal sám za seba. Prerušenie a neskoršie zastavenie rozhodcovského konania, ktoré nastalo v dôsledku reštrukturalizácie povolenej na hlavného dlžníka, sa tak vzťahovalo len na hlavného dlžníka, bez osobitnej potreby prerušenia rozhodcovského konania aj vo vzťahu k povinnému ako ručiteľovi, ktorý v tomto konaní vystupoval ako žalovaný v II. rade. Z uvedeného dôvodu je preto exekučný titul voči povinnému vydaný platne a v súlade so zákonom a rovnako je aj priebeh exekučného konania potrebné považovať za zákonný. Poukázal na znenie § 155 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z., podľa ktorého plánom zostávajú nedotknuté práva veriteľov domáhať sa uspokojenia ich pôvodných pohľadávok voči spoludlžníkom a ručiteľom dlžníka, ako aj práva veriteľov domáhať sa uspokojenia ich pôvodných zabezpečených pohľadávok z majetku tretích osôb. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR, č. II.ÚS 87/2017 - 13 zo dňa 02.02.2017, z ktorého citoval vybrané časti a ktoré tento záver explicitne potvrdzuje. Ďalej v reakcii na obsah podaného návrhu na zastavenie exekúcie doplnil, že v exekučnom konaní nie je možné hodnotiť otázky týkajúce sa základného konania, vrátane hmotnoprávných otázok, ako je napr. aj platnosť listín. Tieto otázky mal a mohol povinný namietat' výlučne v rozhodcovskom konaní, ktorú možnosť nevyužil, skúmanie týchto otázok je tak v exekučnom konaní vylúčené. Povinný neprevzal žalobu spolu s výzvou na vyjadrenie sa k žalobe v odbernej lehote, a zásielka určená povinnému ako aj spoločnosti MHMH s.r.o. bola rozhodcovi vrátená dňa 24.10.2019. Zásielka, tým, že sa dostala do dispozičnej sféry povinného, sa považuje za doručenú, a to bez ohľadu na to, či sa s ňou povinný oboznámil. To platí aj vo vzťahu k doručovaniu rozhodcovského rozsudku. Argumenty povinného považuje oprávnený za irelevantné a nepodstatné. Voči povinnému si uplatnil nárok na náhradu trov konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie v sume 320,45 eur.

5. Súd po preskúmaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie dospel k záveru, že tento nie je dôvodný. Svoj záver odôvodnil tým, že mal z doručeník za preukázané, že zásielka obsahujúca

exekučný titul sp. zn. RK2019/007 odosielateľa JUDr. Petra Škrabáka, advokáta (rozhodcu, ktorý vydal rozhodcovský rozsudok) určená do vlastných rúk bola povinnému (žalovanému 2. v rozhodcovskom konaní) doručená v súlade s § 25 ods. 5 Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Účinky reštrukturalizácie dlžníka: MHMH, s.r.o. so sídlom Šrobárova 52, 946 3,2 Šrobárová, IČO: 47 076 054 (žalovaného v 1. rade) nebránia vymáhaniu pohľadávky voči ručiteľom, teda ani voči povinnému (ručiteľia môžu v reštrukturalizácii uplatniť prihlášku svojej pohľadávky z titulu plnenia ručenia voči dlžníkovi, ako podmienenú pohľadávku). Tento právny názor súd odôvodnil poukázaním na znenie § 155 os. 4 Zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 87/2017-13 zo dňa 02.02.2017. Preskúmaním exekučného titulu mal súd za preukázané, že rozhodcovský súd uložil povinnosť žalovaným v I. a II. rade zaplatiť žalobcovi sumu 32.000,79 Eur s príslušenstvom tak, že plnením jedného žalovaného zaniká v tomto rozsahu povinnosť druhého žalovaného. Formulácia spôsobu plnenia takto exekučným titulom uloženej povinnosti znamená, že ide o solidárny záväzok žalovaného v I. rade v základnom konaní a povinného v tomto exekučnom konaní (žalovaný v II. rade v základnom konaní) v prospech oprávneného (žalobca v základnom konaní). Z exekučného titulu teda jednoznačne vyplýva, že procesné spoločenstvo na strane žalovaných v základnom konaní predstavuje samostatné spoločenstvo žalovaných, z toho na strane povinného vystupuje v exekučnom konaní samostatne povinný, ako žalovaný v II. rade v základnom konaní (§ 51 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v spojení s prísl. ustanoveniami CSP). Skutočnosti týkajúce sa podpisu ručiteľského vyhlásenia a s tým súvisiaca námietka jeho neplatnosti, sú okolnosťami, ktorá nastali pred vydaním exekučného titulu, povinný mal možnosť namietat tieto okolnosti v základnom konaní, prípadne podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle poučenia v exekučnom titule. Právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, účinky rozhodcovského rozsudku majú ten dôsledok, že exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. Doplnil, že exekučný súd ani nemôže v exekučnom konaní vykonávať dokazovanie za účelom preukázania skutkového stavu, ktorý predchádzal vydaniu exekučného titulu (napr. okolnosti vzniku a existencie práva a pod.). Úlohou exekučného súdu nie je ani náprava prípadných chýb v základnom konaní (napr. uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 17 CoE/171/2012, zo dňa 26.07.2012), v exekučnom konaní sa poskytuje ochrana už judikovanému právu. Právoplatné súdne rozhodnutia sú záväzné ako pre povinného, tak aj pre exekučný súd. Predložený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný. Súd v danej veci nezistil žiadne dôvody zastavenia exekúcie v rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. a) až d) Exekučného poriadku, t.j. neboli zistené okolnosti, spôsobili zánik vymáhaného nároku, nie sú dôvody podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné (nejde o cudzí exekučný titul; exekučný titul je vydaný v Slovenskej republike), nie sú iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu voči povinnému (ktoré by nastali po vydaní exekučného titulu). Súd preto návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol, zároveň zaviazal povinného, aby nahradil oprávnenému výdavky na zastupovanie v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, a to podľa úspechu vo veci v plnej výške 320,45 eur.

6. Proti vyššie uvedenému rozhodnutiu podal povinný sťažnosť. Uviedol, že nevyhnutným predpokladom pre vedenie exekučného konania a následne pre výkon exekúcie v súlade so zákonom je spôsobilý exekučný titul. Spôsobilosť exekučného titulu byť podkladom na vykonanie exekúcie predstavuje jeho vykonateľnosť z hľadiska formálnej a materiálnej stránky. Povinný má za to, že exekučný súd je pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 53 ods. 1 Exekučného poriadku povinný skúmať aj to, či exekučný titul bol vydaný v konaní orgánom, ktorý mal právomoc vec prejednať a rozhodnúť, konkrétne v tomto prípade rozhodcovský súd v rozhodcovskom konaní. Závery o tom, že exekučný súd má povinnosť preskúmať exekučný titul (nespotrebiteľský rozhodcovský rozsudok) a tým aj právomoc orgánu na jeho vydanie vyplývajú aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 484/2018-28, zo dňa 13.09.2018 (ďalej len ako „uznesenie ÚS SR“), v ktorom Ústavný súd SR považoval za ústavne akceptovateľné a udržateľné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu, ktorý uviedol, že: „Ak oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu (či už v spotrebiteľskej alebo nespotebiteľskej veci), je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd (judikát R 46/2012). Exekučný súd je v takom prípade povinný návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť, ak už pri postupe podľa § 53 ods. 1 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia

relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.“ V prípade, ak rozhodcovský rozsudok vydal orgán, ktorý na to nemal zákonom zverenú právomoc, je nepochybné, že sa jedná o ničotné rozhodnutie, ktoré nemôže byť záväzné, aj keď účastník rozhodcovského konania v tzv. nesporebiteľskej veci nenapadol rozhodcovský rozsudok žalobou na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Na podklade takéhoto exekučného titulu nemôže byť vedené exekučné konanie. V zmysle uznesenia Ústavného súdu SR je zrejmé, že je povinnosťou exekučného súdu ex offo skúmať a prihliadnuť na zistenú nulitu aktu, ktorá je bez akýchkoľvek pochybností následkom vydania rozhodnutia orgánom, ktorý nedisponuje právomocou na rozhodovanie veci a splnenie tejto povinnosti exekučným súdom nemožno považovať za postup, ktorý je nad rámec jeho právomoci. Ako je zrejmé aj z návrhu na zastavenie exekúcie, povinný spochybňuje existenciu rozhodcovskej zmluvy/doložky vo vzťahu k nemu v zmysle dokumentu označeného ako „Ubezpečenie predávajúceho“ zo dňa 21.05.2020. Oprávnený má za to, že v zmysle uvedeného dokumentu bola medzi ním a povinným uzatvorená rozhodcovská zmluva/doložka, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu. S uvedeným sa však povinný v celom rozsahu nestotožňuje, tak ako to uviedol vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie. V predmetnom dokumente je síce uvedené meno a priezvisko povinného, avšak akékoľvek ďalšie identifikačné údaje povinného chýbajú, resp. sú chybné. V danom dokumente nie je relevantným spôsobom identifikovaná osoba povinného, nie je tam uvedený jeho dátum narodenia ani rodné číslo povinného. V uvedenom dokumente je uvedená ako trvalý pobyt adresa, na ktorej povinný nemal nikdy trvalý pobyt. Navyše povinný predmetným dokumentom nikdy nedisponoval, nebol s ním oboznámený a nepodpísal ho. Rovnako je tak zarážajúce, že sa na predmetnom dokumente nachádza pečiatka spoločnosti MHMH, s.r.o., pričom osobou zviazanou z tejto listiny mal byť povinný ako fyzická osoba. V tomto prípade povinný nenamietal platnosť rozhodcovskej zmluvy/doložky, ale namietal existenciu predmetnej rozhodcovskej zmluvy/doložky vo vzťahu k jeho osobe. Povinný má za to, že vo vzťahu k nemu rozhodcovská doložka neexistuje, a preto na podklade takéhoto právneho úkonu v žiadnom prípade nemohla byť založená právomoc rozhodcovského súdu. Doplnil aj, že rozhodcovská doložka môže byť v zmysle § 4 ods. 7 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon o rozhodcovskom konaní“) založená aj inými spôsobmi ako písomnou formou (tzv. tiché uzavretie rozhodcovskej zmluvy). Podľa predmetného ustanovenia zákona sa rozhodcovská zmluva považuje za písomne uzavretú v rozsahu predmetu podanej žaloby aj vtedy, ak je jej existencia tvrdená v žalobe a žalovaný v žalobnej odpovedi doručenej rozhodcovskému súdu jej existenciu nenamietne. V danom prípade sa vyžaduje aktívna účasť povinného v rozhodcovskom konaní, ktorý má namietat právomoc rozhodcovského súdu vo vyjadrení k žalobe. Nakoľko však povinný aktívne nevystupoval v predmetnom rozhodcovskom konaní, nie je možné konštatovať, že by týmto nekonaním povinného bola založená právomoc rozhodcovského súdu. Súd v napadnutom uznesení nesprávne interpretoval argumentáciu povinného v návrhu na zastavenie exekúcie resp. tvrdenia povinného o tom, že dokument Ubezpečenie pre predávajúceho nepodpísal a že osoba ručiteľa nie je na uvedenom dokumente dostatočne vyšpecifikovaná ako otázku platnosti, ktorú nemôže súd posudzovať, pričom správne mal venovať svoju pozornosť existencii právomoci rozhodcovského súdu prejednať daný spor. Nesprávne potom súd konštatoval aj materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu. Súd sa tak podľa povinného dopustil závažných pochybení, v dôsledku ktorých je potrebné predmetné uznesenie zmeniť tak, že súd exekučné konanie zastaví a prizná povinnému nárok na náhradu trov exekúcie.

7. Oprávnený sa vo vyjadrení k sťažnosti povinného plne stotožnil s výrokovou časťou aj s odôvodnením napadnutého uznesenia a zopakoval svoju argumentáciu, ktorú uviedol aj v podanom vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Vo vzťahu k uplatnenej námietke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu vydať exekučný titul poukázal na skutočnosť, že vzťah medzi oprávneným a povinným, predstavuje vzťah obchodnoprávny, nie spotrebiteľský a preto je skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v zásade vylúčené. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. januára 2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, v ktorého odôvodnení sa, okrem iného, uvádza, že v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, exekučný súd je ex offo povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd nezaobera vecnou správnosťou exekučného titulu, ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. V súvislosti s otázkou, či v exekučnom konaní zákon o rozhodcovskom konaní vylučuje skúmanie (nedostatku) právomoci rozhodcovského súdu rozhodnúť spor, je potrebné rozlišovať, či rozhodcovské konanie sa týka sporu zo spotrebiteľského právneho vzťahu alebo z iného právneho vzťahu. Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal

nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a aby žalobou podanou na príslušnom súde sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. Oprávnený ďalej na podporu svojich tvrdení poukázal aj na Nález Ústavného súdu SR, II.ÚS 300/2018, kde v totožnom prípade ústavný súd vyslovil rozpor postupu všeobecných súdov so zákonom a zdôraznil práve vyššie citovaný názor Najvyššieho súdu SR. Z uvedeného teda vyplýva, že exekučný súd nemá oprávnenie preskúmať podklady, na základe ktorých bol vydaný exekučný titul, ani rozhodcovskú doložku, ako to prezentuje povinný v sťažnosti. Oprávnený preto navrhol, aby exekučný súd sťažnosť povinného zamietol a oprávnenému priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 620,92 eur, o ktoré rozšíri poverenie už vydané súdnemu exekútorovi.

8. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

9. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

10. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

11. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

13. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

14. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak
a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku
b) exekučný titul bol zrušený,
c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

15. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná.

16. Zásadnou sťažnostnou námietkou povinného bolo jeho tvrdenie, že súd sa v rozpore so zákonom v konaní nedostatočne zaoberal materiálnou stránkou vykonateľnosti exekučného titulu. Namietal existenciu rozhodcovskej zmluvy/doložky vo vzťahu k jeho osobe zakladajúcu právomoc rozhodcovského súdu vydať exekučný titul. Predložený exekučný titul je preto nulitným právnym aktom, ktorý povinného nijakým spôsobom nezaväzuje. Pokiaľ rozhodcovský súd spor prejednal a rozhodol bez toho, aby mal právomoc autoritatívne usporiadať vzťahy medzi účastníkmi konania, takého rozhodnutie ma charakter paaktu, aktu nulitného, na ktoré súd nemôže prihliadať a takéto rozhodnutie nemôže byť ani zákonným podkladom pre vedenie exekučného konania proti povinnému.

17. V danom prípade sťažnostný súd prisvedčil názoru oprávneného, podľa ktorého je túto obranu povinného nutné posúdiť v súlade s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho rozhodnutím sp. zn. 6ECdo/7/2013 z 26.06.2013, podľa ktorého pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu vyplývajúceho z iného než spotrebiteľského vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania namietať nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej doložky alebo rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2) a možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej doložky alebo rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods. 1 písm. c), vylučujú v nesporebiteľských veciach skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní v zmysle zásady „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“, alebo „zákony sú písané pre bdelych“), pričom nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní.

18. Exekučným titulom je nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, avšak len v prípade, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. V súvislosti s otázkou, či v exekučnom konaní zákon o rozhodcovskom konaní vylučuje skúmanie (nedostatku) právomoci rozhodcovského súdu (rozhodcu, resp. rozhodcov) rozhodnúť spor, je potrebné rozlišovať, či sa rozhodcovské konanie týka sporu zo spotrebiteľského právneho vzťahu alebo z iného právneho vzťahu. Dňa 01.01.2015 nadobudol účinnosť zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ktorým definitívne došlo k oddeleniu zákonnej úpravy nesporebiteľského a spotrebiteľského rozhodcovského konania a markantným spôsobom sa zvýraznil rozdiel v oboch týchto konaniach spočívajúci predovšetkým vo zvýšenej ochrane spotrebiteľa ako „slabšej strany“ v rámci zmluvného vzťahu a nadväzujúceho rozhodcovského konania. Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného, než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní.

19. Súd poukazuje najmä na ust. § 21 ods. 2,3,4 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o rozhodcovskom konaní“), podľa ktorého účastník rozhodcovského konania, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Toto časové obmedzenie neplatí pre námietku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy zakladajúcej sa na tom, že o veci nemožno rozhodovať v rozhodcovskom konaní, alebo, že vo veci má byť rozhodované podľa osobitného zákona; túto námietku možno uplatniť až do skončenia ústneho pojednávania, pri písomnom konaní až do vydania rozhodcovského rozsudku. Námietku, že sporná otázka prekračuje právomoc rozhodcovského súdu, musí účastník rozhodcovského konania uplatniť najneskôr vtedy, keď sa počas rozhodcovského konania o tejto otázke dozvie. Rozhodcovský súd môže pripustiť uplatnenie námietky nedostatku právomoci, ak omeškanie účastníka rozhodcovského konania pri uplatnení tejto námietky je spôsobené príčinou, ktorú rozhodcovský súd považuje za dostatočnú. Ak rozhodcovský súd rozhodne, že má právomoc rozhodovať, rozhodne o námietke podľa odseku 2 rozhodcovským uznesením alebo, ak sa účastníci nedohodli inak v rozhodcovskom rozsudku. Ak rozhodcovský súd rozhodne rozhodcovským uznesením, že má právomoc rozhodovať, účastník rozhodcovského konania, ktorý námietku podal, môže do 30 dní po doručení predbežného rozhodnutia podať návrh na súd, aby o námietke rozhodol. Proti rozhodnutiu súdu o zamietnutí námietky nie je prípustný opravný prostriedok. Rozhodcovský súd môže počas rozhodovania o námietke pokračovať v rozhodcovskom konaní a vydať rozhodcovský rozsudok.

20. Podľa § 40 ods. 1 písm. a/ bod 3. Zákona o rozhodcovskom konaní, tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak účastník konania preukáže, že rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva.

21. Podľa § 40 ods. 4 Zákona o rozhodcovskom konaní, na dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. a/ súd neprihliadne, ak ich účastník nenamietal v konaní pred rozhodcovským súdom v lehote na to ustanovenej, inak bez zbytočného odkladu.

22. Podľa § 41 ods. 1 veta prvá Zákona o rozhodcovskom konaní, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 60 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

23. Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných, než spotrebiteľských veciach, znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel - boli by nadbytočné. Predvídateľnosť súdneho rozhodovania, zákaz svojvoľného rozhodovania a ochrana legitímnych očakávaní účastníkov konania tvoria súčasť základnej zásady spravodlivého procesu. Nevyužitie postupov zo strany povinného podľa zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, aj keď mu k tomu bola objektívne poskytnutá príležitosť, v posudzovanom prípade vylúčilo skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní s dôrazom na skutočnosť, že sa jedná o nespotebiteľskú vec. V danom prípade z predložených doručení k exekučnému titulu vyplýva, že rozsudok rozhodcovského súdu bol povinnému doručovaný postupom do vlastných rúk na adresu jeho trvalého pobytu evidovanom v Registri obyvateľov Slovenskej republiky. Zásielka bola uložená na pošte dňa 03. 12. 2019. Dňa 27. 12. 2019 bola zásielka vrátená rozhodcovskému súdu s poznámkou, že povinný si túto zásielku v odbernej lehote neprevzal.

24. Podľa § 25 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní, ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodli inak, písomnosti sa považujú za doručené, ak boli doručené adresátovi osobne alebo do sídla, alebo na miesto podnikania adresáta, alebo na miesto jeho trvalého pobytu. Ak nemožno doručiť písomnosť adresátovi na nijakom z uvedených miest ani po vynaložení primeraného úsilia na zistenie tejto skutočnosti, písomnosti sa považujú za doručené, ak sú zaslané do posledného známeho sídla alebo miesta výkonu podnikania, alebo miesta trvalého pobytu adresáta doporučenou zásielkou alebo iným spôsobom, ktorý umožňuje overiť snahu doručiť písomnosti.

25. Citovaný paragraf obsahuje úpravu doručovania v rozhodcovskom konaní (zo strany rozhodcovského súdu smerom k účastníkom konania), preto sa v zásade úprava doručovania podľa Civilného sporového poriadku nepoužije. Rozhodcovská arbitráž sa má vyznačovať rýchlou a účinnou ochranou práv účastníkov, a preto k tomu cieľu má viesť aj úprava doručovania. Ak rozhodcovský súd doručoval zásielku účastníkovi na adresu trvalého pobytu, kde si účastník zásielku neprebral, uplatní sa fikcia doručenia. Je nutné, aby rozhodcovský súd vedel preukázať snahu o doručenie písomnosti (doručenkou).

26. Súd v danom prípade prihliadol najmä na skutočnosť, že povinný v celom priebehu konania nenamietal, že by sa na doručovacej adrese nezdržiaval alebo že by mu iné objektívne dôvody bránili v preberaní zásielok. Na základe takto zisteného skutkového stavu bolo nepochybne preukázané, že povinný mal objektívnu možnosť sa oboznámiť s obsahom zásielok rozhodcovského súdu. Pokiaľ sa povinný v dôsledku vlastnej nečinnosti s nimi neoboznámil, je na mieste vec posúdiť v zmysle už spomenutej zásady „vigilantibus iura scripta sunt“, podľa ktorej „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), z ktorej vychádza právny poriadok Slovenskej republiky, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení včítane využitia možnosti podania opravných prostriedkov (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sžf 65/2011), vrátane podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Je potrebné v tomto kontexte tiež pripomenúť, že k znakom právneho štátu patrí princíp právnej istoty a z nej plynúci princíp ochrany oprávnenej dôvery v právo, ktoré zahŕňa predovšetkým efektívnu ochranu práv všetkých subjektov v rovnakých prípadoch zhodným spôsobom a predvídateľnosť postupu súdov. Z týchto princípov nevyplýva kategorická nemennosť výkladu či aplikácie práva, ale zmena interpretácie musí byť predvídateľná a opierať sa o akceptovateľné, racionálne a objektívne dôvody, ktoré prirodzene reagujú na nuansy skutkového stavu v jednotlivých prípadoch. Pokiaľ sa aj exekučný súd v súlade so zákonom odchýlil od tejto

rozhodovacej praxe posudzovania právomoci rozhodcovského súdu v nespotebitel'ských veciach (porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu IV. ÚS 484/2018), išlo o situáciu, kedy rozhodcovská zmluva resp. doložka vôbec nebola dojednaná a súčasne došlo v rozhodcovskom konaní k nesprávnemu uplatneniu fikcie doručenia, kedy sa zásielky s písomnosťami rozhodcovského súdu vrátili s poznámkou poštového doručovateľa „adresát neznámy“, prípadne rozhodcovský súd snahu o doručenie písomností dostatočným spôsobom nepreukázal. Je potom zrejmé, že sa povinný z rozhodcovského rozsudku v týchto konkrétnych prípadoch o priebehu rozhodcovského konania nemal možnosť dozvedieť a nemal možnosť namietať nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a rovnako mu takýmto postupom bola zmarená možnosť, aby sa žalobou podanou na príslušnom súde domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy. Je preto namieste sa v individuálnych prípadoch zaoberať otázkou právomoci rozhodcovského súdu najmä vtedy, ak povinný z rozhodcovského rozsudku mohol objektívne prvýkrát namietať nedostatok tejto právomoci až pred exekučným súdom, čo však nie je tento prípad. Súd tak v konaní nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by sa mohol odchýliť od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6ECdo/7/2013 z 26.06.2013.

27. Správnosť vyššie prezentovaného názoru sťažostného súdu preukazuje aj uznesenie Ústavného súdu II. ÚS 398/2019-16 zo dňa 17. decembra 2019, či Nález ústavného súdu II. ÚS 298/2020-49 zo dňa 5. novembra 2020, kde ústavný súd uviedol, že: „Oprávnenie účastníka namietať nedostatok právomoci rozhodcovského súdu podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní a oprávnenie podať žalobu o zrušenie takéhoto rozhodcovského rozsudku kauzálnu príslušnému súdu podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní, o ktorých je oprávnený a povinný rozhodovať zákonom určený civilný súd, nepripúšťajú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu zo strany exekučného súdu v rozsahu, ktorý patrí civilnému súdu. Nevyužitie postupu podľa zákona o rozhodcovskom konaní (námiетка nedostatku právomoci a žaloba o zrušenie rozsudku, pozn.) v iných ako spotrebitel'ských veciach znamená stratu možnosti spochybňovať rozhodcovskú zmluvu v exekučnom konaní na strane žalovaného účastníka rozhodcovského konania, ktorý znáša svoju procesnú zodpovednosť za včasné uplatňovanie účinných prostriedkov ochrany, ktoré mu právny poriadok priznáva. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že okresný súd napriek nedostatku svojej príslušnosti a absencie zákonnej opory pre takýto postup skúmal platnosť a rozsah rozhodcovskej zmluvy. Tieto atribúty rozhodcovskej zmluvy sú však zákonnými dôvodmi na zrušenie rozhodcovského rozsudku a rozhodovanie o nich je zákonom zverené kauzálnu príslušnému okresnému súdu (§ 28 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Zastavením exekúcie na základe výsledkov takéhoto skúmania okresný súd znemožnil sťažovateľovi prístup k exekučnému súdu. Ide o závažnú procesnú vadu, ktorá mala vplyv na vecnú správnosť napadnutého uznesenia okresného súdu a z ústavného hľadiska jej intenzita indikuje neakceptovateľnosť. Na tomto základe ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).“

28. Pre úplnosť súd dodáva, že v návrhu na zastavenie exekúcie povinný namietať neexistenciu jeho ručiteľského záväzku, žiadnym spôsobom sa však nezmiel o tom, že súčasťou sporného ručiteľského vyhlásenia je aj rozhodcovská doložka, a teda z tohto dôvodu namietať aj nedostatok právomoci rozhodcovského súdu vydať exekučný titul. Preto sa sťažostný súd nestotožnil ani s tou námietkou povinného, že sa súd v preskúmanom rozhodnutí mal zaoberať nielen tvrdeniami povinného o neplatnosti ručiteľského vyhlásenia, ale aj právomocou rozhodcovského súdu, keďže povinný explicitne právomoc rozhodcovského súdu v podanom návrhu na zastavenie exekúcie nespochybňoval. Posudzovanie opodstatnenosti návrhu na zastavenie exekúcie nie je ovládané revíznou zásadou, ktorá by z úradnej povinnosti zaväzovala súd k aktívnemu vyhľadávaniu všetkých relevantných dôvodov, skutkových okolností a dôkazov, na ktorých základe by bolo možné prijať záver o jej dôvodnosti. Povinný je povinný dôvody zastavenia exekúcie aspoň obsahovo tvrdiť a toto tvrdenie oprieť o presvedčivé argumenty s príslušnou relevanciou vo vzťahu k posudzovaniu podmienok prípustnosti exekúcie. Pokiaľ potom v návrhu na zastavenie exekúcie nespochybnil právomoc rozhodcovského súdu prejednať jeho spor s oprávneným, nebolo ani povinnosťou súdu sa v napadnutom uznesení touto otázkou z vlastnej iniciatívy zaoberať za situácie, keď na podklade predloženého exekučného titulu mal osvedčenú jeho vykonateľnosť, s prihliadnutím na citované ustanovenia Zákona o rozhodcovskom konaní o možnosti namietať právomoc súdu zo strany povinného už pred rozhodcovským súdom. Skúmanie nedostatku právomoci rozhodcovského súdu exekučným súdom ex offa (bez námietky povinného v exekučnom konaní) vykonáva len v spotrebitel'ských veciach v záujme ochrany povinného ako spotrebitel'a, ktorý je slabšou stranou sporu, čo však nie je daný prípad.

29. Keďže povinný napadol rozhodnutie súdu v celom rozsahu, súd preskúmal aj výroky o trovách konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

30. Súd v preskúmanom rozhodnutí uložil povinnému povinnosť nahradiť oprávneného trovy konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za úkon - vyjadrenie k návrhu povinného na zastavenie exekúcie v sume 320,45 eur (256,42 Eur + 10,62 Eur režijný paušál + 20% DPH (53,41 EUR) vychádzajúc z hodnoty sporu 45 778,72 eur, ktorý úkon pokladal za účelne vynaložený v súvislosti s uplatnením jeho práv pred exekučným súdom. Vysvetlil, že uvedená suma bude predmetom osobitného dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, vydaného po právoplatnosti tohto uznesenia (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku), ktorú zároveň možno na základe tohto dodatku vymáhať.

31. Z obsahu návrhu na vykonanie exekúcie ako aj z obsahu poverenia na vykonanie exekúcie vyplýva, že predmetom exekúcie je vymoženie istiny: 32000,79 EUR, úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3645,36 EUR od 06.04.2019 do 08.08.2019, v sume 112,35 EUR, úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 819,63 EUR od 09.08.2019 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2993,27 EUR od 08.04.2019 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 934,46 EUR od 08.04.2019 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1349,82 EUR od 15.04.2019 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3325,15 EUR od 20.04.2019 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 10919,40 EUR od 09.05.2019 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 6001,06 EUR od 13.05.2019 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 5658,00 EUR od 24.05.2019 do zaplataenia, zmluvná pokuta vo výške 0,15% denne zo sumy 3645,36 EUR od 06.04.2019 do 08.08.2019, zmluvná pokuta vo výške 0,15% denne zo sumy 819,63 EUR od 09.08.2019 do zaplataenia, zmluvná pokuta vo výške 0,15% denne zo sumy 2993,27 EUR od 08.04.2019 do zaplataenia, zmluvná pokuta vo výške 0,15% denne zo sumy 934,46 EUR od 08.04.2019 do zaplataenia, zmluvná pokuta vo výške 0,15% denne zo sumy 1349,82 EUR od 15.04.2019 do zaplataenia, zmluvná pokuta vo výške 0,15% denne zo sumy 3325,15 EUR od 20.04.2019 do zaplataenia, zmluvná pokuta vo výške 0,15% denne zo sumy 10919,40 EUR od 09.05.2019 do zaplataenia, zmluvná pokuta vo výške 0,15% denne zo sumy 6001,06 EUR od 13.05.2019 do zaplataenia, zmluvná pokuta vo výške 0,15% denne zo sumy 5658,00 EUR od 24.05.2019 do zaplataenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky 320,00 EUR, náklady spojené s uplatnením pohľadávky 1807,39 EUR, náklady spojené s uplatnením pohľadávky: 2431,32 EUR a trovy exekúcie oprávneného v sume 657,40 EUR.

32. V zmysle § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

33. Podľa § 9 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. 10. novembra 2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

34. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky, ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

35. Preskúmaním § 9 ods. 1 vyhlášky možno dospieť k záveru, že tento právny predpis spája určenie základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb s pojmom tarifná hodnota veci (alebo druhu veci, alebo práva). Tarifnú hodnotu veci (alebo druhu veci, alebo práva) potom v ust. § 10 ods. 2 definuje tak, že je ňou výška peňažného plnenia, alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby. Veta za bodkočiarkou stanovuje, že za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo

sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu. Je vykladaná tak, že za tarifnú hodnotu veci je možné považovať len hodnotu spornej pohľadávky bez príslušenstva. V súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov v základnom súdnom konaní je právna otázka, či je základom na výpočet odmeny advokáta aj príslušenstvo uplatneného nároku alebo nie, ustáleným spôsobom posudzovaná tak, že príslušenstvo pohľadávky je základom na výpočet odmeny advokáta za poskytované právne služby len vtedy, ak je samostatným predmetom konania. V základnom súdnom konaní môže byť samostatným predmetom konania príslušenstvo pohľadávky iba v prípade, ak je istina pohľadávky ku ktorej sa viaže, už priznaná právoplatným súdnym rozhodnutím (ako nekapitalizované príslušenstvo) alebo ak je istina už aj uhradená (ako kapitalizované príslušenstvo). V prípade, ak je príslušenstvo v základnom súdnom konaní uplatňované spolu s neuhradenou istinou pohľadávky, o ktorej súd ešte iba rozhoduje (či je uplatnená odôvodnene alebo nie), potom je základom na výpočet odmeny advokáta iba istina pohľadávky, keďže nekapitalizované príslušenstvo k nej nemôže byť uplatňované ako samostatný predmet konania v čase, keď ešte nie je rozhodnuté o samotnej istine (môže byť uplatňované iba spolu s istinou, ktorej osud nasleduje). Tomuto záveru zodpovedá aj výklad, že „pri peňažných pohľadávkach sa do tarifnej hodnoty započítajú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením len vtedy, ak sú ustálené, ku dňu vykonania úkonu právnej služby vyčíslené a samostatne uplatňované. Znamená to, že ich nemožno zahrnúť do základu na určenie výšky tarifnej hodnoty, ak je toto príslušenstvo uplatňované „do budúca“ (Vyhláška o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb - Advokátska tarifa, komentár - Fiačan, Kerecman, Baricová, Hellenbart, Sedlačko a kolektív, 2015, str. 62).“

36. V exekučnom konaní je oproti základnému konaniu situácia odlišná v tom, že každý jeden súdom priznaný (judikovaný) nárok, vyplývajúci z vykonateľného exekučného titulu, je možné v exekučnom konaní uplatňovať samostatným návrhom na vykonanie exekúcie. Je tomu tak práve preto, že ide už o súdom judikované, teda nesporné nároky. Súd preto zdôrazňuje, že sa na ne nevzťahuje veta za bodkočiarkou v ust. § 10 ods. 2 vyhlášky. Je tomu tak preto, že predmetom exekučného konania už nie je principiálne spornosť či už právneho titulu, výšky alebo vlastníctva pohľadávky alebo spornosť vlastníctva veci či práva, ale jeho predmetom je nútený výkon rozhodnutia (exekučného titulu), ktorým o spornosti či už právneho titulu, výšky alebo vlastníctva pohľadávky, prípadne o spornosti vlastníctva veci či práva už bolo právoplatne rozhodnuté. Inými slovami, o spore účastníkov exekučného konania (oprávneného a povinného z exekúcie) bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci samej, a to exekučným titulom, ktorý je podkladom pre výkon exekúcie. Medzi účastníkmi exekučného konania už nie je sporné, aké práva prináležia oprávnenému resp. aké záväzky má voči nemu povinný, preto ani predmet exekučného konania nie je možné stotožňovať s predmetom a s hodnotou sporového konania, ktorého výsledok v podobe rozhodnutia súdu je podkladom pre exekúciu. Je nutné zdôrazniť, že exekučné konanie je po predchádzajúcom nachádzacom konaní, ďalším samostatným konaním. Je dispozičným právom oprávneného, ktorý zo súdom priznaných nárokov si uplatní v exekučnom konaní, či iba jeden z nich, alebo všetky a či splnomocní advokáta na konanie o vymoženie plnenia z exekučného titulu ako celku, alebo iba niektorej jeho časti. Sťažnostný súd ďalej dopĺňa svoje úvahy o konštatovanie, že z jednotlivých ustanovení Exekučného poriadku (napr. § 37 ods. 1, § 38 ods. 2, § 39 ods. 1, § 48 ods. 3 písm. g/) ako aj z dôvodovej správy k nemu vyplýva, že vychádza z pojmu „vymáhaný nárok“. Nárok, ktorý je vymáhaný v exekučnom konaní, môže byť buď nárokom na peňažné plnenie alebo nárokom na nepeňažné plnenie. Nárok na peňažné plnenie sa v zmysle § 48 ods. 3 písm. g) Exekučného poriadku rozdeľuje na istinu, opakujúce sa príslušenstvo pohľadávky, kapitalizované príslušenstvo pohľadávky, zmluvnú pokutu a trovy exekúcie oprávneného. Vymáhaný peňažný nárok je preto širším pojmom ako istina. Vymáhaný nárok v danom prípade (k tomu porovnaj návrh na vykonanie exekúcie) pozostáva z 32000,79 EUR istiny, kapitalizovaných úrokov z omeškania vo výške 9% zo sumy 3645,36 eur od 06. 04. 2019 do 08. 08. 2019, vyčíslených v návrhu na vykonanie exekúcie v (správnej) sume 112,35 EUR, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 320,00 EUR, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 1807,39 EUR a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 2431,32 EUR, spolu 36 671,85 EUR, ktoré boli ustálené aj v exekučnom titule. Úrok z omeškania bol vo zvyšku uplatnený ako opakujúce sa príslušenstvo, preto ho nie je možné zahrnúť do vymáhaného nároku. Rovnaký princíp je nutné vzťahovať aj k vymáhanej zmluvnej pokute s tým, že súd nemá povinnosť za účastníka konania nárok vyčíslňovať.

37. Súd preto konštatuje, že nemožno súhlasiť s názorom súdu v preskúmanom rozhodnutí, že za tarifnú hodnotu veci je potrebné považovať 41 314,28 EUR. Predmetom tohto exekučného konania je vymáhanie peňažnej povinnosti pozostávajúcej z istiny a jej presne určeného príslušenstva, ktoré

je pevnou sumou vymedzené predloženým exekučným titulom. Takáto súdom priznaná pohľadávka a náklady spojené s jej uplatnením sú spolu ako jeden vymáhaný peňažný nárok predmetom exekučného konania, teda aj predmetom poskytovanej právnej služby. Gramatickým a logickým výkladom súvisiacich zákonných ustanovení sťažnostný súd dospel k záveru, že právna služba ako taká sa v prípade podania návrhu na vykonanie exekúcie jednoznačne týka celého vymáhaného nároku, ktorý je uplatnený ako vyčíslený peňažný nárok špecifikovaný v súlade s § 48 ods. 3 písm. g) Exekučného poriadku s výnimkou nárokov priznaných do budúcnosti, resp. nárokov, ktoré nie sú kapitalizované (vyčíslené). Súd na základe podaného výkladu dospel k záveru, že v exekučnom konaní je možné výkladom ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky o odmenách advokátov zahrnúť do základu pre určenie tarifnej odmeny advokáta všetky časti peňažného nároku uplatneného v exekučnom konaní v súlade s § 48 ods. 3 písm. g) Exekučného poriadku, ktoré sú ustálené a vyčíslené. Tarifnú hodnotu výšky vymáhaného plnenia v tomto exekučnom konaní je potom potrebné určiť ako súčet týchto súm, a predstavuje 36 671,85 EUR.

38. Správne preto výška trov oprávneného, ktoré mu vznikli v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, pozostáva z odmeny za jeden úkon právnej pomoci - vyjadrenie k návrhu povinného na zastavenie exekúcie v rozsahu 1 v sume 249,78 EUR, k tomu režijný paušál v sume 10,62 EUR a k tomu DPH v sume 52,08 EUR (20% zo sumy 260,40 EUR), spolu 312,48 EUR, podľa § 1 ods. 3, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. c) per analogiam v spojení s § 13a ods. 5, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

39. Z uvedených dôvodov súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že oprávnenému voči povinnému priznal nárok na náhradu trov konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie v sume 312,48 EUR, ktoré budú v prospech oprávneného vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie (I. výroková veta rozhodnutia).

40. Vzhľadom na skutočnosť, že vo zvyšku na podklade podanej sťažnosti nezistil žiadne dôvody na zmenu alebo zrušenie preskúmaného rozhodnutia, v prevyšujúcej časti bolo potrebné sťažnosť povinného zamietnuť podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku (II. výroková veta rozhodnutia).

41. Povinný podaním doručeným súdu dňa 27. 11. 2020 žiadal aj o prerušenie exekučného konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP v spojení § 164 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku, a to až do právoplatného skončenia trestného konania vedeného Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Martine, odborom kriminálnej polície, 3. oddelenie vyšetrovania pre pokus zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona. Vedenie tohto trestného konania podľa povinného predstavuje prekážku vo vedení exekúcie na majetok povinného. Svoj názor bližšie nezdôvodnil.

42. Podľa 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

43. Podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.

44. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

45. Podľa 162 ods. 3 CSP, o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

46. Povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP je nevyhnutné vykladať v intenciách § 193 CSP posledná veta. Súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd, rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitných predpisov a kto ich spáchal, rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

47. K návrhu na prerušenie konania povinný súd predložil súdu oznámenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Martine, odboru kriminálnej polície, 3. oddelenie vyšetrovania, ČVS: ORP-678/3-VYS-MT-2020 zo dňa 20. 11. 2020, že uznesením podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku bolo začaté konania vo veci pokusu zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona.

48. Povinný súd predložil aj trestného oznámenie zo dňa 08. 10. 2020, ktoré podal na tom skutkovom základe, že „ako konateľ spoločnosti MHMH. s.r.o., toho času MHMH, s.r.o. „v reštrukturalizácii“ (ďalej len „MHMH“) som sa ako jediný konateľ podieľal firmou MHMH na výstavbe malopodlažných bytových domov v obci Hviezdoslavov (okres Dunajská streda) pre spoločnosť Hviezdoslav byvanie s.r.o. Od niekoľkých firiem sme nakupovali stavebný materiál potrebný k výstavbe bytov, medzi nimi aj spoločnosť BEKWOODCOTE s.r.o., so sídlom Vajnorská 135, 831 04 Bratislava - mestská časť Nové Mesto (ďalej len „Bekwoodcote“), toho času Odborárska 52, 831 03 Bratislava. Za spoločnosť MHMH vystupovala moja matka - Ing. Ľubica Z., trvale bytom Z. XXXX/XX, Q., narodená XX.X.XXXX, ktorá spoločnosť zastupovala na základe notársky overeného splnomocnenia. V mne neznámy deň, nakoľko som na stavbe bol prítomný počas výstavby len 2x, bolo zo strany spoločnosti Bekwoodcote predložená mojej matke kúpna zmluva č. 2018/2223/PM-2023745064 (priložená v prílohe tohto oznámenia, strana č.6). Ako splnomocnenec MHMH moja matka túto zmluvu podpísala, avšak k zmluve bolo sofistikovane priložené aj „Ubezpečenie pre predávajúceho ku Kúpnej zmluve č.2018/2223/PM-2023745064“ (ďalej len „Ubezpečenie“), kde fakticky ako súkromná osoba, resp. fyzická osoba nepodnikateľ preberám zodpovednosť a prípadne dlhy za spoločnosť MHMH v prospech spoločnosti Bekwoodcote. Moja matka by takého Ubezpečenie nikdy nepodpísala, nikdy s ním nesúhlasila a nemala ani oprávnenie podpísať Ubezpečenie. Jediné splnomocnenie za mňa ako súkromnú osobu, resp. fyzickú osobu nepodnikateľa, ktoré moja matka má, tak je poštové splnomocnenie na preberanie zásielok doručovaných cez Slovenskú poštu, a.s. Na predmetnom ubezpečení pre kupujúceho je uvedené meno a priezvisko totožné môjmu, názov spoločnosti MHMH a tiež IČO spoločnosti MHMH, avšak trvalý pobyt je uvedená mne neznáma adresa Šrobárová 52, Trnava. Ako miesto podpisu je uvedená Bratislava s dňom podpisu 21.5.2018. V danom čase som sa nachádzal v Taliansku na cyklistických závodoch Giro d'Italia, čo viem dokázať aj fotografiami a prípadnými výpovedami osobami, ktoré boli so mnou. Na dokumente za stranu Bekwoodcote sú dva alebo až tri podpisy, ktoré neviem identifikovať, avšak pri jednom z nich je uvedené meno Matúš Púchovský. Za spoločnosť MHMH je podpísaná moja matka, ktorá nemala oprávnenie a splnomocnenie na podpisovanie za mňa ako súkromnú, resp. fyzickú osobu nepodnikateľa. Okrem iného je na Ubezpečení uvedené, že „Totožnosť podpisujúcej osoby preveril a pravosť podpisu potvrdzuje“ a následne meno Matúš Púchovský + podpis. Mám za to, že neznámy páchatel' vystupujúci za spoločnosť Bekwoodcote uviedol moju matku vystupujúcu za spoločnosť MHMH do omylu, dal jej podpísať papier na ktorý nemala oprávnenie a úmyselne využil cudzí omyl; pričom pravdepodobne povedal, že podpisuje len kúpnu zmluvu. Moja matka používa silné dioptrie na čítanie, čoho dôkazom je aj pečiatka MHMH na Ubezpečení, ktoré by malo byť podpísané len podpisom fyzickej osoby, nie pečiatkou spoločnosti. Zo strany MHMH boli podobné zmluvy vždy odmietané. Moja matka bežne podpisovala preberacie protokoly na stavbe, dodacie listy atď., na predmetnej stavbe ich boli rádovo stovky. Všetky podpísané dokumenty sú v prípade potreby súdu a OČTK dostupné u mňa. Podobné zmluvy v podobe ubezpečenia na vyššie spomínanej stavby požadovala aj spoločnosť Royaldom, s.r.o., LJ Stav s. r. o. a ďalší, ale takéto zmluvy sme odmietli podpísať a zmenili dodávateľa stavebného materiálu.“

49. Z obsahu trestného oznámenie je zrejmé, že v ňom povinný namietla rovnaké skutočnosti, aké boli podkladom aj pre podanie návrhu na zastavenie exekúcie, a to že ručiteľské vyhlásenie nepodpísal, pričom podľa povinného podpísanie ručiteľského vyhlásenia bolo docielené podvodným spôsobom doposiaľ neznámej osoby.

50. Súd požiadal Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Martine, odboru kriminálnej polície, 3. oddelenie vyšetrovania, o oznámenie stavu tohto konania.

51. Z oznámenia orgánov činných v tomto trestnom konaní zo dňa 30. 04. 2021 súd zistil, že na podklade uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Martine, odboru kriminálnej polície, 3. oddelenie vyšetrovania, ČVS: ORP-678/3-VYS-MT-2020 zo dňa 20.11.2020, je vedené trestné stíhanie vo veci pokusu zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona preto, že dňa 21.05.2018 v Bratislave medzi predávajúcim BEKWOODCOTE s.r.o., so sídlom

Odborárska 52, Bratislava 831 03, IČO: 31 364 951, a kupujúcim MHMH, s.r.o., so sídlom Šrobárová 52, Šrobárová 946 32, IČO: 47 076 054, bola uzatvorená Kúpna zmluva č. 20 18/2223/PM- 2023745064, podľa ktorej predávajúci sa zaväzuje dodávať kupujúcemu stavebný materiál a iný s tým súvisiaci tovar a kupujúci sa zaväzuje dodaný tovar prevziať a zaplatiť predávajúcemu riadne a včas kúpnu cenu, pričom doposiaľ nezistená osoba predložila Ubezpečenie pre predávajúceho ku Kúpnej zmluve č. 2018/2223/PM-2023745064, na základe ktorého Michal Hojstrič ako fyzická osoba vyhlasuje, že ak by došlo k situácii, že kupujúci nesplní voči predávajúcemu akýkoľvek záväzok, tak sa ho zaväzuje v celom rozsahu uspokojiť, ktoré Ing. Ľubica Hojstričová za kupujúceho a zodpovednú osobu nevedome podpísala, následne v dôsledku neuhradených faktúr kupujúcim Mgr. Martin Thomka, súdny exekútor, Exekútorický úrad Martin, so sídlom Pavla Mudroňa 483/28, 0.16 01 Martin, Upovedomením o začatí exekúcie sp. zn. 366EX 172/20 zo dňa 06.04.2020 vyzval Michala Hojstriča na zaplatenie 63 583,15 Eur pozostávajúca z pohľadávky oprávneného BEKWOODCOTE s.r.o.. a trov exekúcie, čím by mohla vzniknúť Q. Z.. nar. XX.CI.XXXX, trvale bytom Q. - V., Z. XXXX/XX, škoda vo výške 63 583,15 Eur.

52. V tejto veci bola doposiaľ vypočutá len Ing. Ľubica Hojstričová a ďalej bolo zaslané dožiadanie na odbor kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II zo dňa 30.11.2020 o výsluchy ďalších svedkov, ktoré doposiaľ nebolo vybavené a až po jeho vybavení na základe vykonaných výsluchov budú stanovené ďalšie úkony, vrátane výsluchu svedka - poškodeného Michala Hojstriča.

53. Na úvod k tejto otázke súd uvádza, že význam pre exekučné konania by nepochybne mala skutočnosť, že vydanie exekučného titulu bolo docielené trestným činom, keďže táto skutočnosť podľa názoru sťažnostného súdu zakladá dôvod na zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Dôvod zastavenia exekúcie zo strany súdu uvedený v ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku je formulovaný všeobecne a jeho účelom je umožniť, aby výkon rozhodnutia bol zastavený i v iných závažných prípadoch, ktoré pre ich rôznorodosť nie je možné priamo predpokladať a špecifikovať v právnej norme. Právna náuka aj súdna prax sú jednotné v názore, že musí ísť o také okolnosti, pri ktorých je žiadané, aby výkon rozhodnutia bol označený ako neprípustný, a preto musí ísť o okolnosti, ktoré sa v uvedenom smere vyznačujú zodpovedajúcou relevanciou, resp. pôsobia intenzívne a v podstatnej miere, keďže prirodzeným zmyslom výkonu exekúcie je, aby bola vykonaná, a nie aby bola zastavená. Z pohľadu týchto zásad tvrdenie o dosiahnutí exekučného titulu trestným činom je tzv. iným dôvodom, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, by bolo možné považovať za relevantné, keďže v prípade preukázania tohto tvrdenia by bol výkon exekúcie v rozpore s procesnými princípmi majúcimi základ v hmotnom práve - trestnom zákone, ktoré ovládajú aj konanie o výkon rozhodnutia. Súd pripomína, že v zmysle § 193 CSP je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal. Zákon síce vo všeobecnosti stanovuje, že prejudiciálne otázky môže súd v civilnom konaní posúdiť sám, bez ohľadu na to, či vec patrí alebo nepatrí do jeho právomoci, a bez ohľadu na otázku príslušnosti. Práve v ust. § 193 však taxatívny spôsobom vymedzuje prípady, ktoré ako prejudiciálne v tomto režime riešiť nemôže. Riešenie týchto otázok je len v kompetencii príslušných súdov a ich rozhodnutiami je súd viazaný.

54. Vedenému trestnému stíhaniu (vo veci) však exekučný súd nemôže pripísať relevanciu vo vzťahu k posudzovaniu prekážok vedenia exekúcie. Z obsahu uznesenia o začatí trestného stíhania je zistiteľné, že trestné stíhanie je vedené na tom skutkovom základe, že ručiteľské vyhlásenie nevedomky podpísala Ing. Hojstričová, a nie povinný ako ručiteľ. Preukázanie tejto skutočnosti môže mať vplyv jedine na hmotnoprávne posúdenie nároku oprávneného pred rozhodcovským súdom, pričom je potrebné zdôrazniť, že povinný tieto skutočnosti pred rozhodcovským súdom nenamietal, aj keď k tomu mal objektívne príležitosť. Nie je preto možné na základe logickej úvahy vyvodiť, že vydanie rozhodcovského rozsudku mohlo byť docielené trestným činom, keďže povinný mal možnosť takejto obrany proti uplatnenému nároku zo strany oprávneného, ktorú však nevyužil. Ako už bolo uvedené v predchádzajúcom výklade, pasivitou povinného v rozhodcovskom konaní došlo preklúzii možnosti skúmať a spochybovať rozhodcovskú zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. V danom prípade preto neboli splnené žiadne zákonné podmienky na prerušenie exekučného konania, keďže povinný súdu neosvedčil, že by výsledky vedeného trestného konania mohli mať vplyv na prípustnosť exekúcie. Nie je bez významu ani skutočnosť, že výsledky dokazovania doposiaľ nevedli ku vznieseniu obvinenia pre tento skutok voči konkrétnej osobe, pričom trestné stíhanie vo veci je vedené len na podklade jednostrannej výpovede Ing. Hojstričovej a trestného oznámenia povinného, čo rovnako oslabuje dôvody pre prerušenie konania, keďže súd by odoprel oprávnenému okamžitú realizáciu

exekučného titulu len na poklade skutočností doposiaľ jednostranne tvrdených Ing. Hojstričovou, t.j. matkou povinného a povinným. V prospech tohto záveru vyznieva skutočnosť, že oprávnený má na podklade exekučného titulu právo na to, aby sa uspokojenie jeho pohľadávky viac neodďaľovalo. Oddialenie nútenej realizácie exekučného titulu v podobe prerušenia konania súd na podklade doteraz zistených skutočností nepovažuje za dôvodné.

55. Pokiaľ súd návrh na prerušenie konania zamietne, nerozhoduje o ňom samostatným uznesením, ale uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania bude súčasťou meritórneho rozhodnutia. Tento procesný postup má podľa úmyslu zákonodarcu za cieľ zhospodáriť konanie. Preto v prípade, ak súd nesúhlasí s návrhom účastníka konania na prerušenie konania, v zmysle § 162 ods. 3 CSP rešpektujúc požiadavku hospodárnosti konania o zamietnutí takéhoto návrhu rozhodne až spolu s rozhodnutím vo veci samej.

56. Keďže v exekučnom konaní súd rozhoduje zásadne uznesením (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku), ktoré sa nepovažuje v zmysle § 234 CSP za rozhodnutie vo veci samej, súd využíjúc ust. § 162 ods. 3 CSP per analogiam návrh povinného na prerušenie konania zamietol v rozhodnutí o sťažnosti (III. výroková veta rozhodnutia).

57. Oprávnený si voči povinnému uplatnil nárok na náhradu trov exekučného konania v sume 620,92 eur za úkony právnej pomoci - vyjadrenie k návrhu povinného na zastavenie exekúcie a vyjadrenie k sťažnosti povinného.

58. Podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne

59. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

60. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

61. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

62. Aj v exekučnom konaní sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, exekučný súd súčasne rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ako aj o ich výške. Trovy oprávneného sa uvádzajú v poverení na vykonanie exekúcie a v jeho dodatkoch (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku) a stávajú sa predmetom vymáhania od povinného. S výrokom o priznaní náhrady trov zastúpenia oprávneného zákon v ust. § 61l resp. v § 199d ods. 1 Exekučného poriadku nepočíta výslovne, avšak vydanie dodatku k povereniu s uvedením výšky náhrady trov nie je titulom pre vznik práva oprávneného na náhradu trov, ale len spôsob premietnutia nároku, ktorý vzniká osobitným rozhodnutím súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, do predmetu prebiehajúceho konania. V tejto súvislosti súd pripomína, že len rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania má konštitutívny charakter vo vzťahu k vzniku samotného práva na náhradu nákladov konania. Oprávnený bol v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie úspešný (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti s týmto konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Trovy oprávneného pozostávajú z trov právneho zastúpenia v sume 312,48 EUR za jeden úkony právnej pomoci - vyjadrenie k sťažnosti povinného v rozsahu 1 v sume 249,78 EUR, k tomu režijný paušál v sume 10,62 EUR a 20% DPH v sume 52,08 EUR

(20% zo sumy 260,40 EUR), podľa § 1 ods. 3, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. c) per analogiam v spojení s § 13a ods. 5, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Súd bude postupovať v súlade s § 199d Exekučného poriadku a vydá dodatok k povereniu na vykonanie exekúcie (IV. výroková veta rozhodnutia). Náhradu trov konania pozostávajúcich z odmeny za úkon právnej pomoci v podobe vyjadrenia sa k návrhu povinného na zastavenie exekúcie súd oprávnenému nepriznal, pretože tieto trovy boli oprávnenému priznané napadnutým uznesením, ktoré súd v tomto rozhodnutí zmenil (odsek 38.)

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).